

1. Sygn. akt: II K 120/23

1.2. WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2024 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: sędzia Monika Niedziałkowska - Stępnowska

Ławnicy: Elżbieta Gączowska, Michał Klonowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Kulesza

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Giżycku Janusza Wałacha

przy udziale oskarżyciela posiłkowego M. J.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 31 października 2023 r., 19 grudnia 2023 r., 20 lutego 2024 r., 25 marca 2024 r.

sprawy **O. S.** syna D. i N. z domu M.

ur. (...) w G.

oskarżonego o to, że w dniu 05 lipca 2023 r. w G. na ul. (...) uderzając M. J. nożem spowodował u niego obrażenia ciała w postaci rany klutej klatki piersiowej w okolicy IX – X międzyżebra po stronie prawej, odmy opłucnowej prawostronnej, krwotoku do jamy opłucnowej prawej, powierzchownej rany w okolicy podobojczykowej prawej, stanowiących ciężki uszczerbek na jego zdrowiu, w postaci choroby realnie zagrażającej życiu

tj. o czyn z art. 156 § 1 pkt 2 kk

orzeka:

przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk w brzmieniu ustawy Kodeks karny obowiązującym na dzień 05 lipca 2023 r. jako ustawy względniejszej

I oskarżonego O. S. w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 05 lipca 2023 r. około godz. 18:30, w G. na chodniku pomiędzy blokiem nr (...) przy ul. (...), a blokiem nr (...) przy ul. (...) odpierając bezprawny, bezpośredni zamach M. J. na dobro chronione prawem w postaci zdrowia przekroczył granice obrony koniecznej w ten sposób, że zastosował sposób obrony niewspółmierny do niebezpieczeństwa zamachu, działając w zamiarze ewentualnym spowodowania u M. J. ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu zadał mu dwa ciosy nożem powodując ranę kłutą klatki piersiowej w okolicy IX – X międzyżebra po stronie prawej, odmy opłucnowej prawostronnej, krwotoku do jamy opłucnowej prawej, powierzchownej rany w okolicy podobojczykowej prawej – powodując u pokrzywdzonego ciężki uszczerbek na jego zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, czyn ten kwalifikuje z art. 156 § 1 pkt 2 kk w zw. z art. 25 § 2 kk i za to skazuje go, a przy zastosowaniu art. 25 § 2 kk i art. 60 § 1 i 6 pkt 2 kk z mocy art. 156 § 1 pkt 2 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II na mocy art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 2 kk, art. 72 § 1 pkt 4, 5, 7 kk, art. 73 § 2 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności oskarżonemu warunkowo zawiesza na okres próby 4 (czterech) lat, oddając go w tym czasie pod dozór kuratora oraz zobowiązując go w okresie próby do kontynuacji nauki, powstrzymywania się od nadużywania alkoholu i używania środków odurzających oraz do przebywania w środowisku osób zdemoralizowanych;

III na mocy art. 63 § 1 i 5 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności tj. okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 06 lipca 2023 r., godz. 09:20 do dnia 25 marca 2024 r.;

IV na mocy art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego tytułem środka kompensacyjnego zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w części poprzez zapłatę na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. J. kwoty 5 000,00 zł. (pięć tysięcy);

V na mocy art. 44 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego przepadek dowodu rzeczowego wymienionego pod numerem 37/23 księgi przechowywanych przedmiotów;

VI na mocy art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze w zw. z § 11 ust. 2 pkt 5 i § 17 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii adw. T. S. kwotę 2361,60 zł. (dwa tysiące trzysta sześćdziesiąt jeden 60/100), w tym podatek VAT tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego z urzędu w postępowaniu sądowym;

VII na mocy art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 120/23	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			

1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.	O. S.	<p>W ramach zarzucanego oskarżonemu aktem oskarżenia czynu, Sąd uznał go za winnego tego, że w dniu 05 lipca 2023 r. około godz. 18:30, w G. na chodniku pomiędzy blokiem nr(...) przy ul. (...), a blokiem nr (...) przy ul. (...) odpierając bezprawny, bezpośredni zamach M. J. na dobro chronione prawem w postaci zdrowia przekroczył granice obrony koniecznej w ten sposób, że zastosował sposób obrony niewspółmierny do niebezpieczeństwa zamachu, działając w zamiarze ewentualnym spowodowania u M. J. ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu zadał mu dwa ciosy nożem powodując ranę kłutą klatki piersiowej w okolicy IX – X międzyżebra po stronie prawej, odmy opłucnowej prawostronnej, krwotoku do jamy opłucnowej prawej, powierzchownej rany w okolicy podobojczykowej prawej – powodując u pokrzywdzonego ciężki uszczerbek na jego</p>	

		zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu tj. popełnienia czynu opisanego w art. 156 § 1 pkt 2 kk w zw. z art. 25 § 2 kk	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>1.1.1.</p> <p>O. S. ukończone lat 17, ma wykształcenie podstawowe. W wykonaniu postanowienia Sądu Rejonowego w Giżycku III Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 17 listopada 2020 r. o zastosowaniu wobec nieletniego na czas trwania postępowania o demoralizację umieszczenia w młodzieżowym ośrodku wychowawczym w dniu 29 grudnia 2020 r. wymieniony został doprowadzony do (...) Ośrodka (...) w R.. Decyzją tegoż Sądu z dnia 25 maja 2021 r. w związku ze stwierdzonymi u oskarżonego przejawami demoralizacji (spożywanie alkoholu, nie realizowanie obowiązku szkolnego, objawy uzależnienia od komputera) ostatecznie został zastosowany wobec niego środek wychowawczy w postaci umieszczenia go w młodzieżowym ośrodku wychowawczym. Jest kawalerem. Pozostaje na utrzymaniu matki. O. S.</p>	wywiad środowiskowy	249 - 250	

<p>nie był dotychczas karany sędownie.</p> <p>Tempore criminis zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem u oskarżonego nie była zaburzona w rozumieniu art. 31 § 1 i 2 kk. Biegli psychiatrzy oraz biegła psycholog rozpoznali u O. S. inne zakłócenia czynności psychicznych pod postacią cech zaburzeń zachowania oraz zespół uzależnienia spowodowany używaniem kilku substancji</p>			
<p>dane o karalności</p>	<p>337 - 339</p>		
<p>opinia sądowa psychiatryczno - psychologiczna</p>	<p>403 - 409</p>		
<p>dokumenty z akt sprawy Sądu Rejonowego w Giżycku III Wydział Rodzinny i Nieletnich o sygn. akt: III Nw 15/21</p>	<p>załącznik</p>		
<p>1.1.2.</p> <p>Od końca czerwca 2023 r. oskarżony przebywał na urlopowaniu wakacyjnym z ośrodka w miejscu zamieszkania w miejscowości S..</p> <p>W dniu 05 lipca 2023 r. spotkał się ze znajomym R. B. w G..</p> <p>Tego dnia do G. z W. przyjechał M. J. lat 19, żołnierz</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego</p>	<p>61v – 62</p> <p>89 – 89v</p> <p>265v – 267v</p>	

zawodowy. W mieście spotkał się z kolegą P. C.. Podczas wspólnie spędzonego czasu wypił dwa piwa.

O. S. udał się - na prośbę kolegi R. B. - w pobliże sklepu (...) przy ul. (...), gdzie przebywał pokrzywdzony w towarzystwie P. C., by odebrać 125 zł., jakie M. J. był dłużny R. B.. Oskarżony zastał wymienionych w umówionym miejscu. M. J. przesłał mu Blikiem 125 zł., po czym O. S. dokonał operacji zwrotnej Blikiem tożsamej kwoty na rzecz R. B..

Na skutek nieporozumienia związanego ze wspomnianym rozliczeniem finansowym, co wywołało złość po stronie M. J. i P. C., że ten pierwszy został oszukany wymienieli zaczęli poszukiwania oskarżonego. Po spotkaniu A. R. kontynuowali poszukiwania wspólnie z nią.

Okolo godz. 18:30 przechodząc pomiędzy blokiem nr (...) przy ul. (...), a blokiem nr (...) przy ul. (...) zauważyli siedzącego w towarzystwie znajomych O. S.. Obaj głośno, w sposób wulgarny domagali się zwrotu pieniędzy zmierzając w kierunku oskarżonego. O. S. wstał, P. C. go

odepchnął, a zaraz potem M. J. z dużą siłą uderzył go z pięści w twarz co skutkowało tym, że oskarżonemu spadła czapka z głowy. Obaj mężczyźni napierali na oskarżonego, uderzali go pięściami po głowie, po brzuchu, między żebra. O. S. odpychał atakujących, nie chcąc się bić. W pewnym momencie M. J. pochwycił oskarżonego za szyję trzymając go w uścisku pomiędzy prawym przedramieniem, a bicipsem. W tym czasie P. C. uderzył go pięścią po plecach. O. S. starał się bezskutecznie wyszarpać rękoma z uścisku. Wyjął z kieszeni bluzy nóż typu motylek o długości ostrza 10,5 cm. i zadał nim M. J. dwa uderzenia skutkujące powstaniem powierzchownej rany w okolicy podbojczykowej prawej oraz rany klutej klatki piersiowej w okolicy IX – X międzyżebra po stronie prawej, odmy opłucnowej prawostronnej oraz krwotoku do jamy opłucnowej prawej, powodując u pokrzywdzonego ciężki uszczerbek na jego zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu. Po zadaniu tych ciosów obaj od razu odstępili od siebie. Krwawiącemu z prawej strony pokrzywdzonemu obecni na miejscu udzielili pierwszej pomocy w oczekiwaniu na

<p>przyjazd karetki. P. C. po podniesieniu koszulki podszedł do oskarżonego dążąc w dalszym ciągu do konfrontacji krzyżąc: „teraz mnie dźgnij”. W reakcji na zastaną sytuację, oskarżony uciekł z miejsca zdarzenia, P. C. dogonił go i przyprowadził z okolic garaży. Ostatecznie po krótkiej rozmowie z P. C. i R. B. O. S. oddalił się z miejsca zdarzenia. Po godzinie od zdarzenia udał się do swojego znajomego D. Z., gdzie spędził noc. Do mieszkania wymienionego po niedługim czasie przybył także R. B., który nóż przyniesiony przez oskarżonego wyrzucił w zarośla/krzaki usytuowane niedaleko bloku kolegi.</p>		
informacja z VeloBank	308 - 309	
częściowo zeznania M. J.	7 - 8 33v - 35 268 - 270	
częściowo zeznania A. R.	11v 270v - 272	
protokół oględzin miejsca zdarzenia	12 - 13	
zeznania S. D.	20v 272 - 273	
zdjęcia	21 - 22	

dokumentacja medyczna pokrzywdzonego	29	
zeznania D. Z.	36v 273 – 273v	
protokół przeszukania mieszkania wraz z dokumentacją fotograficzną	39 – 41 129 - 135	
częściowo zeznania P. C.	47v – 48 380v - 382	
częściowo zeznania R. B.	50v 328v – 330v	
protokół oględzin miejsca odnalezienia noża	52 - 56	
protokół oględzin osoby oskarżonego	93 - 101	
opinia sądowo – lekarska (pisemna i ustna uzupełniająca)	123 – 126 333v - 334	
protokół oględzin rzeczy (telefonu)	136	
zeznania M. Z.	141v – 142v 330v - 331	
zeznania P. M.	144v 332 - 333	
nóż	dowód rzeczowy zapisany pod numerem 37/23	

	księgi przechowywanych przedmiotów		
informacja z MOW w R.	297		
opinia sądowo – lekarska	317 - 321		
zeznania N. S.	333 – 333v		
1.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1.	wywiad środowiskowy	dane zebrane w trybie art. 214 § 2 pkt 1 kpk, nie kwestionowane przez strony	
dane o karalności	pozyskane z zasobów Krajowego Rejestru Karnego, nie kwestionowane przez strony		

<p>opinia sądowa psychiatryczno-psychologiczna</p>	<p>- rzetelnie sporządzona; - wnioski należyte umotywowane; - sposób sformułowania wniosków pozwala na zrozumienie zawartych w niej wywodów; - jasna i niesprzeczna</p>		
<p>dokumenty z akt sprawy Sądu Rejonowego w Giżycku III Wydział Rodzinny i Nieletnich o sygn. akt: III Nw 15/21</p>	<p>dokumenty nie kwestionowane przez strony dot. podstaw/przyczyn umieszczenia oskarżonego w młodzieżowym ośrodku wychowawczym w ramach środka wychowawczego i funkcjonowania wymienionego w placówce</p>		
<p>1.1.2.</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego</p>	<p>wiarygodne w tej części, w której nie kwestionuje faktu:</p> <ul style="list-style-type: none"> - spotkania pokrzywdzonego wraz z P. C. pod sklepem Ż. (...)poprzedzającego zdarzenie główne, przyjęcia pieniędzy w kwocie 125,00 zł. za pośrednictwem Blika od M. J., przekazania tej kwoty tym samym kanałem tego samego dnia R. B. co znajduje potwierdzenie w informacji przekazanej przez VeloBank; - udziału w zdarzeniu, podczas którego został zaatakowany przez M. J. i P. C. - był uderzany pięściami po głowie, brzuchu 	

		<p>i żebrach pięściami, trzymany w uścisku przez pokrzywdzonego za szyję pomiędzy prawym jego przedramieniem, a bicipsem, po wyjęcie z kieszeni bluzy noża typu motylek i zadania nim M. J. uderzenia w prawy bok, co koresponduje z depozycjami świadków S. D., A. R., M. Z., P. M., po części R. B., a także wnioskami opinii sądowo – lekarskiej wydanej przez biegłego – lekarza medycyny sądowej B. Z.;</p> <p>- oskarżony przyznał się formalnie w toku śledztwa do stawianego mu zarzutu, po czym przed Sądem doprecyzował swoje stanowisko co do sprawstwa przyznając się do uderzenia nożem użytego w obronie koniecznej przed atakiem wyprowadzonym przez M. J. wspólnie z P. C.;</p> <p>- wyjaśnienia oskarżonego stanowią spójną, logiczną, konsekwentną relację z przebiegu zdarzenia - opis przebiegu zdarzenia co do zasadniczych elementów jest zgodny z jego relacją</p>
informacja z VeloBank	dokument nie kwestionowany przez strony	
częściowo zeznania M. J.	- wiarygodne w tej części, w której pokrzywdzony przyznaje, iż w wyniku kontaktu z oskarżonym, gdy uciskał go trzymając	

	<p>za szczyt został przez niego ugodzony nożem, co spowodowało obfite krwawienie po prawej stronie klatki piersiowej, albowiem powyższe koresponduje z wyjaśnieniami oskarżonego, z wnioskami opinii sądowo – lekarskiej wydanej przez biegłą specjalistę medycyny sądowej A. K., a także co do zasady z zeznaniami pozostałych świadków zdarzenia</p>	
<p>częściowo zeznania A. R. (złożone przed Sądem)</p>	<p>- wiarygodne w tej części, w której korespondują z pozostałymi dowodami w sprawie stanowiącymi podstawę czynionych ustaleń faktycznych, a mianowicie, że w pewnym momencie zauważyła szarpiących się M. i O., po tym jak M. miał jej powiedzieć, że przelał R. pieniądze i nie otrzymał gotówki, że za chwilę pojawił się pomiędzy nimi P., który uderzył O. pięścią w okolice brzucha z boku i że po szarpaninie zobaczyła, że M. trzymał się za bok i widziała krople krwi;</p> <p>- świadek wprawdzie formalnie potwierdziła zeznania złożone w toku śledztwa, choć ustosunkowując się do odmiennej ich treści wskazała, iż okoliczności towarzyszące przesłuchaniu (stres, jaki jej towarzyszył podczas przesłuchania, brak</p>	

	<p>obecności opiekuna prawnego, późna pora) wpłynęły na to, że ostatecznie potwierdziła wersję zdarzenia lansowaną na tamtym etapie śledztwa przez pokrzywdzonego, z którą zapoznali ją przesłuchujący ją policjanci, a mianowicie, że do zajścia miało dojść po tym jak M. J. wypadło z kieszeni 100 zł., które podniósł O. S..</p>	
<p>protokół oględzin miejsca zdarzenia</p>	<ul style="list-style-type: none"> - dowód przeprowadzony zgodnie z wymogami ustawy Kodeks postępowania karnego; - treść niesprzeczna, nie kwestionowana przez strony 	
<p>zeznania S. D.</p>	<ul style="list-style-type: none"> - logiczne, spójne, rzeczowe, konsekwentne, odwołujące się do wiedzy świadka jako obserwatora zajścia, jego przebiegu, roli poszczególnych uczestników w zdarzeniu; - brak okoliczności, które mogłyby wpłynąć na ujemną ocenę wiarygodności zeznań tego świadka (mieszkaniec bloku, przy którym rozegrało się zajście, przypadkowy, obiektywny obserwator, nie związany z żadną ze stron); - warto zaznaczyć, iż to że świadek nie dostrzegł wyprawdzanych ciosów, a w swoim przekazie koncentruje się na 	

	<p>szarpaninie pomiędzy uczestnikami, a odwołując się do udziału trzeciego z nich w zajściu do chęci/woli rozdzielenia pozostałych nie umniejsza wartości dowodowej owych depozycji zważywszy na fakt, iż nie był on świadkiem całego zajścia, obserwował je z pewnej odległości, a intencja uczestników pozostaje jedynie w sferze domysłów świadka (chyba, raczej, prawdopodobnie) wskazując jednocześnie, iż trzeci z uczestników (w domyśle P. C.) był po zajściu bardzo pobudzony, miał się rozebrać i dążyć do konfrontacji z oskarżonym nawołując go do tego, by go dźgnął nożem.</p>	
zdjęcia	nie kwestionowane przez strony	
dokumentacja medyczna pokrzywdzonego	dokumentacja medyczna nie kwestionowana przez strony	
zeznania D. Z.	<ul style="list-style-type: none"> - logiczne, spójne, rzeczowe, konsekwentne, odwołujące się do opisu zachowania oskarżonego po zdarzeniu podczas pobytu w jego mieszkaniu; - brak okoliczności, które mogłyby wpłynąć na ujemną ocenę wiarygodności zeznań tego świadka 	
protokół przeszukania mieszkania wraz z	- dowód przeprowadzony zgodnie z wymogami	

dokumentacją fotograficzną	ustawy Kodeks postępowania karnego; - treść niesprzeczna, nie kwestionowana przez strony	
częściowo zeznania P. C.	wiarygodne w tej części, w której korespondują z pozostałymi dowodami w sprawie stanowiącymi podstawę czynionych ustaleń faktycznych, a mianowicie, że oskarżony dźgnął nożem M. jak ten przytrzymał go za szyję po uprzedniej szarpaninie na tle nierozliczonych pieniędzy (100 zł.)	
częściowo zeznania R. B.	wiarygodne w tej części, w której korespondują z pozostałymi dowodami w sprawie stanowiącymi podstawę czynionych ustaleń faktycznych, a mianowicie, że to M. J. był tym, który zainicjował starcie z oskarżonym, szarpał i bił O., założył mu gilotyne na szyję żeby go dusić, co skutkowało tym, że O. w pewnym momencie wyciągnął nóż i go wbił	
protokół oględzin miejsca odnalezienia noża	- dowód przeprowadzony zgodnie z wymogami ustawy Kodeks postępowania karnego; - treść niesprzeczna, nie kwestionowana przez strony	
protokół oględzin osoby oskarżonego	- dowód przeprowadzony zgodnie z wymogami	

	<p>ustawy Kodeks postępowania karnego;</p> <ul style="list-style-type: none"> - treść niesprzeczna, nie kwestionowana przez strony 	
<p>opinia sądowo – lekarska (pisemna i ustna uzupełniająca)</p>	<ul style="list-style-type: none"> - rzetelnie sporządzona; - wnioski należyście umotywowane; - sposób sformułowania wniosków pozwala na zrozumienie zawartych w niej wywodów; - zawarto precyzyjne stanowisko odnośnie zadanych pytań z powołaniem się na wiedzę specjalistyczną w zakresie medycyny sądowej; - jasna i niesprzeczna 	
<p>protokół oględzin rzeczy (telefonu)</p>	<ul style="list-style-type: none"> - dowód przeprowadzony zgodnie z wymogami ustawy Kodeks postępowania karnego; - treść niesprzeczna, nie kwestionowana przez strony 	
<p>zeznania M. Z.</p>	<ul style="list-style-type: none"> - logiczne, spójne, rzeczowe, konsekwentne, odwołujące się do wiedzy świadka jako obserwatora zajścia, jego przebiegu, roli uczestników w zdarzeniu; - brak okoliczności, które mogłyby wpłynąć na ujemną ocenę wiarygodności zeznań tego świadka (świadek sam przyznał, iż „nie miałem z O. jakiegoś bardzo mocnego kontaktu, 	

	jesteśmy znajomymi” k – 331)	
zeznania P. M.	<ul style="list-style-type: none"> - logiczne, spójne, rzeczowe, konsekwentne, odwołujące się do wiedzy świadka jako obserwatora zajścia, jego przebiegu, roli uczestników w zdarzeniu; - brak okoliczności, które mogłyby wpłynąć na ujemną ocenę wiarygodności zeznań tego świadka (świadek sama przyznała, iż „ja widziałam O. może z 3 razy w życiu, nie znam go dobrze” k – 332v) 	
nóż	dowód rzeczowy nie kwestionowany przez strony	
informacja z MOW w R.	informacja nie kwestionowana przez strony	
opinia sądowo – lekarska	<ul style="list-style-type: none"> - rzetelnie sporządzona; - wnioski należyte umotywowane; - sposób sformułowania wniosków pozwala na zrozumienie zawartych w niej wywodów; - jasna i niesprzeczna 	
zeznania N. S.	- co do zasady wiarygodne w odniesieniu do wiedzy, jaką świadek uzyskała od oskarżonego (syn) odnośnie przebiegu zajścia, przyczyn użycia przez niego podczas zdarzenia noża,	

	<p>odniesionych przez niego obrażeń;</p> <p>- nie wolne od emocji z racji łączących świadka z oskarżonym więzi, uproszczeń w zakresie formułowanych ocen zachowań poszczególnych uczestników zajścia, w tym usprawiedliwiających zachowań oskarżonego</p>		
<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2		Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1.2.	<p>częściowo zeznania M. (...)J.</p>	<p>W pozostałym zakresie depozycje oskarżyciela posiłkowego jako chwiejne, nielogiczne, sprzeczne z poczynionymi ustaleniami faktycznymi, Sąd uznał za nie polegające na prawdzie, za odosobniony dowód w sprawie.</p> <p>Warto podkreślić, iż z pierwszej z prezentowanych wersji zdarzenia złożonej bezpośrednio po zdarzeniu, podczas pobytu w szpitalu M. J. (1) wycofał się przed Sądem wskazując, iż złożył odczytane mu zeznania pozostając pod wpływem silnych leków (k 7</p>	

- 8; 239 - odpis). Tożsama narracja na etapie śledztwa była również udziałem świadka A. R. (k - 11v), która przesłuchiwana w dniu zdarzenia podała za pokrzywdzonym, że miała widzieć jak doszło do szarpaniny pomiędzy oskarżonym, a M. J. po tym, jak temu ostatniemu wypadło z kieszeni 100 zł. przy wyjmowaniu telefonu, a które podniósł z chodnika O. S., czego jednakże również nie potwierdziła podczas przesłuchania na rozprawie podnosząc, że stres, jaki jej towarzyszył podczas przesłuchania, brak obecności opiekuna prawnego, późna pora, wpłynęły na to, że ostatecznie potwierdziła wersję zdarzenia lansowaną na tamtym etapie śledztwa przez pokrzywdzonego, z którą zapoznali ją przesłuchujący ją policjanci.

Późniejsze depozycje oskarżyciela posiłkowego nie stanowią spójnej, jednolitej, przekonującej relacji, która nadawałaby jej cech wiarygodnego przekazu począwszy od momentu, kiedy spotkał się z oskarżonym pod sklepem Ź. (...) na ul. (...) (z relacji pokrzywdzonego wynika, iż do spotkania doszło z inicjatywy P. C. i niejako przy okazji miał poprosić oskarżonego o wypłatę przez Blika

120,00 zł.; z kolei sam P. C. owego faktu nie potwierdził wskazując, że spotkanie miało charakter przypadkowy, a oskarżony nie był mu wcześniej znany; sam oskarżony zaś wskazał, iż udał się w to miejsce na prośbę kolegi R. B., który fakt ów potwierdził), po sam przebieg zajścia z udziałem oskarżonego wskazując, iż po tym jak P. zaczął się unosić do O., on poprosił go o oddanie pieniędzy, a gdy oskarżony nic w tym kierunku nie robił doszło między nimi do szarpaniny, wzajemnej wymiany ciosów, przyznając, że uciskał go trzymając za szyję, w następstwie czego oskarżony wyprowadził dwa uderzenia nożem – jedno w kość obojczykową, a drugie w płuco. Co istotne, pokrzywdzony – wbrew odmiennym ustaleniom – przekonuje, iż „bił się z O. sam”. Z relacji szeregu świadków, w tym świadka S. D. wynika wprost, iż w starciu uczestniczyły trzy osoby, co zadaje kłam twierdzeniom M. J. w omawianym zakresie. Niezależnie od powyższego, wymieniony wprawdzie nie odżegnuje się od tego, że on także uderzał pięścią oskarżonego w twarz to jednak jego relacja odnośnie tego kto zainicjował starcie („obaj zaczęliśmy się szarpać w tym samym

		<p>momencie” k – 268v, choć z relacji szeregu świadków – obserwatorów zajścia wynika, iż to agresywne zachowanie pokrzywdzonego i P. C. w postaci odpychania, szarpania, uderzenia pięścią w twarz oskarżonego przez M. J. przy biernej postawie oskarżonego dało początek zajściu), jak on zachowywał się względem oskarżonego bezpośrednio przed konfrontacją („prosiłem go o oddanie mi pieniędzy” k – 268v, choć z relacji szeregu świadków – obserwatorów zajścia wynika, iż pokrzywdzony i P. C. krzyżąc używali wulgaryzmów domagając się w ten sposób zwrotu jakiś pieniędzy) jest wygładzona, poczytana na przedstawienie siebie jako wyłącznej ofiary zachowania oskarżonego, który w szarpaninie poważnie go okaleczył.</p>	
	<p>częściowo zeznania A. R. (złożone w toku śledztwa)</p>	<p>- świadek wprawdzie formalnie potwierdziła zeznania złożone w toku śledztwa, choć ustosunkowując się do odmiennej ich treści wskazała, iż okoliczności towarzyszące przesłuchaniu (stres, jaki jej towarzyszył podczas przesłuchania, brak obecności opiekuna prawnego, późna pora) wpłynęły na to, że ostatecznie potwierdziła wersję zdarzenia lansowaną na tamtym</p>	

		<p>etapie śledztwa przez pokrzywdzonego, z którą zapoznali ją przesłuchujący ją policjanci, a mianowicie, że do zajścia miało dojść po tym jak M. J. wypadło z kieszeni 100 zł., które podniósł O. S.;</p> <p>- ostatecznie wersja zdarzenia lansowana przez świadka, jak i pokrzywdzonego podczas pierwszego przesłuchania stanowią odosobniony dowód w sprawie, nie znajdujący potwierdzenia w innych dowodach, tym bardziej, że zarówno świadek, jak i sam M. J. ich nie potwierdzili</p>	
	<p>częściowo zeznania P. C.</p>	<p>- w zakresie, w jakim świadek z oczywistych względów pomija swój aktywny udział w zdarzeniu wskazując, że „ja wtedy stałem w sumie obok” (k – 381), „podczas szarpaniny ja nie interweniowałem” (k – 381v), zeznania jego nie polegają na prawdzie, albowiem pozostają w oczywistej sprzeczności ze skrajnie odmiennymi depozycjami oskarżonego i świadków: S. D., A. R., M. Z., P. M.;</p> <p>- twierdzenia świadka odnośnie przypadkowego spotkania z dotychczas nieznanym sobie oskarżonym pod sklepem Ż. (...)poprzedzającego zajście główne, podczas którego M. „chciał rozmienić pieniądze za</p>	

		<p>pośrednictwem blika w sensie, że M. da mu banknot, a on wyśle mu 100 zł. blikiem na telefon” (k – 380v) są na tyle nielogiczne i mętne, iż – w ocenie Sądu – nie zasługują na podzielenie.</p>	
	<p>częściowo zeznania R. B.</p>	<p>- chwiejność depozycji świadka odnośnie bytności na miejscu P. C. nakazuje odrzucenie ich w tym zakresie tj. świadek w toku śledztwa przyznał, iż pokrzywdzony przyszedł na miejsce zdarzenia wraz z kolegą, który po zdarzeniu zachowywał się prowokacyjnie wobec O., po czym przed Sądem wycofał się z tego stwierdzenia utrzymując, że P. C. przybył na miejsce zdarzenia dopiero po zajściu, gdy pokrzywdzony już krwawił, co pozostaje w oczywistej sprzeczności chociażby z zeznaniami samego P. C., a nadto konfrontowany z informacją z VeloBank ostatecznie przyznał, że pożyczył pieniądze w kwocie 120 zł. ale nie M. J., tylko P. C. (czego tenże jednak nie potwierdził), co z kolei pozostaje w sprzeczności z twierdzeniami oskarżonego, który konsekwentnie utrzymywał, że miał odebrać pieniądze od M. J. i taki też przelew Blikiem otrzymał od pokrzywdzonego na sumę 125 zł.</p>	

3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
		Oskarżony	
	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
X	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	I	O. S.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>W ocenie Sądu oskarżony, godząc pokrzywdzonego dwukrotnie, przy czym za drugim razem - od niewielkiej po średnią siłą nożem w klatkę piersiową w okolicę IX – X międzyżebra po stronie prawej, działał w zamiarze ewentualnym spowodowania u niego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 kk. Jak wskazał w postanowieniu z dnia 17 września 2014 r. Sąd Najwyższy (V KK 127/14, Legalis): "strona</p>			

podmiotowa danego czynu praktycznie prawie zawsze ustalana jest za pomocą okoliczności przedmiotowych. Tak też o fakcie istnienia zamiaru należy wnioskować w oparciu o sposób działania oskarżonego, a pośrednio także w oparciu o jego zachowanie przypadające przed i po czynie". Wymagać należy, aby zachowanie sprawcy z zasady zagrażało życiu pokrzywdzonego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 16.08.2011 r., II AKa 232/1, Legalis). W związku z tym za istnieniem zamiaru przemawiać może ugodzenie pokrzywdzonego nożem we wrażliwe części ciała lub użycie niebezpiecznego dla życia człowieka narzędzia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 25.10.2007 r., II AKa 239/07, KZS 2008, Nr 2, poz. 70). W przypadku przestępstwa umyślnego przeciwko zdrowiu i życiu zamiar sprawcy należy przede wszystkim oceniać z perspektywy skutku, jaki swoim zachowaniem sprawca osiągnął, szczególnie wówczas, kiedy miał on swobodną możliwość podjęcia działań, które mogły wywołać dalej idące skutki dla zdrowia i życia pokrzywdzonego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28

października 2021 r. II AKa 198/21).

Przywołując stanowisko biegłej specjalisty medycyny sądowej A. K. pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci powierzchownej rany w okolicy podobojczykowej prawej i rany klutej klatki piersiowej w okolicy IX – X międzyżebra po stronie prawnej, skutkiem czego doszło do odmy opłucnowej prawostronnej i krwotoku do jamy opłucnowej prawej, co stanowiło ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu tj. u M. J. doszło do poważnego zaburzenia podstawowych czynności narządów układu oddechowego i krążenia, z powodu którego w każdej chwili można było spodziewać się zahamowania i ustania ich czynności.

Niewątpliwie z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Nie budzi jednak wątpliwości, że oskarżony został zaatakowany przez pokrzywdzonego i towarzyszącego mu P. C.. Najpierw między mężczyznami doszło do kłótni na tle rozliczeń finansowych, następnie pokrzywdzony uderzył z pięści oskarżonego w twarz. Obaj napierali na

oskarżonego, uderzali go pięściami po głowie, po brzuchu, między żebra. O. S. odpychał atakujących, nie chcąc się bić. W pewnym momencie M. J. pochwycił oskarżonego za szyję trzymając go w uścisku pomiędzy prawym przedramieniem, a bicipsem. W tym czasie P. C. uderzył go pięścią po plecach. O. S. starał się bezskutecznie wyszarpać rękoma z uścisku. Jest oczywiste, że osoba napadnięta ma prawo odpierać zamach wszelkimi dostępnymi środkami, które są konieczne do zmuszenia napastnika do odstąpienia od kontynuowania zamachu. Przede wszystkim wskazać należy, iż obrona konieczna jako ustawowy kontratyp wyłączający bezprawność czynu zachodzi wtedy gdy po stronie sprawcy czynu zostają spełnione znamiona określające zarówno warunki dopuszczalności podjęcia działań obronnych, jak - zamach, bezpośredniość i bezprawność zamachu, skierowanie zamachu na dobro chronione prawem, jak i dotyczące samych działań obronnych, to jest - odpieranie zamachu, działanie skierowane przeciwko napastnikowi motywowane odpieraniem zamachu, konieczność obrony (wyrok SN z dnia 12 kwietnia 2006 r., II KK 236/05, LEX nr 182944). Zamachem

jest zachowanie człowieka godzące w prawem chronione dobro.

Warunkiem legalności działań obronnych jest to, aby działania te podjęte zostały w czasie, w którym zachowanie napastnika (zamach) zagraża dobru prawnie chronionemu. Zamach jest bezpośredni tak długo, jak długo trwa stan niebezpieczeństwa dla dobra prawnego, utrzymywany przez zachowanie napastnika. Zgodnie z art. 25 § 1 kk działanie w obronie koniecznej ma polegać na odpieraniu zamachu. Wyrażenie to należy interpretować w kontekście charakteru obrony koniecznej jako kontratywu, tzn. okoliczności wyłączającej bezprawność czynu realizującego znamiona typu czynu zabronionego. Odpieranie zamachu musi więc być realizacją znamion typu czynu zabronionego.

Niezbędnym elementem podmiotowym obrony koniecznej jest, aby akcja broniącego się wynikała ze świadomości, że odpiera on zamach i podyktowana była wolą obrony (por. SN w wyroku z dnia 30 grudnia 1972 r., Rw 1312/72, OSNKW 1973, Nr 5, poz. 69). Dla stwierdzenia działania w obronie koniecznej nie jest jednak wymagane działanie przemyślane,

nakierowane na odparcie zamachu, a wystarczy działanie instynktowne, bez przemyślenia, nagle reakcja obronna w sytuacji zagrożenia, gdy broniący się uświadamia sobie zamach i z własnej woli podejmując obronę (wyrok SA w Warszawie z dnia 2 marca 2015 r., II Aka 14/15, LEX nr 1665870). Ten podmiotowy element działania w obronie koniecznej ułatwia rozgraniczenie rzeczywistych działań obronnych od społecznie negatywnych aktów zemsty, samosądu lub chuligaństwa (wyrok SN z dnia 30 grudnia 1972 r., Rw 1312/72, OSNKW 1973 r., z. 3, poz. 69).

Z kolei przekroczenie granic obrony koniecznej odnosi się do dwóch przypadków:

- 1) naruszenia korelacji czasowej pomiędzy zamachem i obroną (eksces ekstensywny),
- 2) użycia środków obrony niewspółmiernych do intensywności zamachu i natężenia obrony (eksces intensywny).

W tym drugim przypadku przekroczenie granic obrony koniecznej może być wynikiem przyjęcia sposobu obrony prowadzącego do zbyt dużego, z punktu widzenia potrzeb odparcia zamachu, rozmiaru

naruszenia dobra
napastnika. Sąd
Najwyższy w wyroku
z dnia 6 września
1989 r., II KR 39/89,
stwierdził: "Obrona jest
niewspółmierna wtedy,
gdy sprawca narusza
dobro napastnika w
większym stopniu niż to
było konieczne albo dobro,
którego naruszyć nie
było konieczności"(por.
komentarz do art. 25 kk
w: Kodeks karny. Część
ogólna. Tom I. Część I.
Komentarz do art. 1-52,
Zoll A. (red.),WK, 2016).

W przekonaniu Sądu choć
nie ulega wątpliwości, że
zadając pokrzywdzonemu
ciosy nożem oskarżony
działał w ramach
obrony koniecznej (bronił
się bowiem przed
bezpośrednim,
bezprawnym zamachem
naruszającym jego
nietykalność cielesną),
to jednak zastosowany
przez niego sposób
obrony w ustalonych
okolicznościach był
niewspółmierny do
groźącego mu
niebezpieczeństwa.
Dopuscił się zatem
oskarżony przestępstwa,
przekraczając granice
obrony koniecznej w
postaci ekscesu
intensywnego.

Dokonując takiej oceny
należy w pierwszej
kolejności mieć na uwadze
stopień natężenia działań
agresywnych podjętych
przez pokrzywdzonego

współ z P. C..
Przypomnieć należy
mianowicie, że
wymienieni wprawdzie
spowodowali u
oskarżonego lekki
uszczerbek na zdrowiu w
rozumieniu art. 157 § 2
kk (wnioski opinii sądowo
– lekarskiej wydanej przez
biegłego lekarza medycyny
sądowej B. Z. k 317 – 321),
nie podjęli jednak działań,
które zagrażałyby życiu
oskarżonego. natężenie
agresji z ich strony
nie było szczególnie
intensywne. Napastnicy, w
tym pokrzywdzony nie
dysponowali natomiast
żadnymi narzędziami.

O tym, że oskarżony
przekroczył granice
obrony koniecznej
świadczy także rodzaj
użytego narzędzia, a
przede wszystkim sposób
jego użycia. Przypomnieć
należy, że oskarżony
ugodził nim
pokrzywdzonego działając
z siłą od niewielkiej
do średniej (przywołując
opinię biegłej specjalisty
medycyny sądowej A.
K.) w klatkę piersiową
a zatem w okolice,
gdzie - jak powszechnie
wiadomo - usytuowane
są organy newralgiczne
dla życia i zdrowia
człowieka. Zareagował
zatem w sposób radykalny,
podejmując niebezpieczną
w skutkach reakcję
obronną, nieadekwatną do
stopnia zagrożenia. W
przekonaniu Sądu to nie
samo użycie noża, ale

umiejscowienie zadanych ran, zwłaszcza drugiego wyprowadzonego ciosu świadczy właśnie o przekroczeniu granic obrony koniecznej. Odpierając atak oskarżony chwycił po nóż, który znajdował się w jego kieszeni, sięgnął więc po niego niejako odruchowo, sam jednak sposób użycia noża zdecydowanie świadczy już o przekroczeniu granic obrony koniecznej. Nic nie stało na przeszkodzie, by odparł atak raniąc pokrzywdzonego w inną, mniej newralgiczną dla życia i zdrowia część ciała - chociażby rękę czy nogę. Takie obrażenia z dużym prawdopodobieństwem pozwoliłoby zapewne położyć kres podejmowanym przez pokrzywdzonego działaniom agresywnym. Tymczasem oskarżony nie trzymał noża biernie celem odstraszenia napastnika, ale ugodził pokrzywdzonego w klatkę piersiową, poważnie go raniąc.

Realne zagrożenie dla zdrowia oskarżonego nie było znaczne i nie usprawiedliwiało tak radykalnej i niebezpiecznej w skutkach reakcji z jego strony. Mimo umiarkowanego stopnia zagrożenia, oskarżony w sposób nagły i niesygnalizowany zadał napastnikowi cios nożem w klatkę piersiową, choć

- jak wyjaśniano już wyżej - wystarczające dla odparcia zamachu mogło być samo postraszenie nożem, ostrzeżenie przed jego użyciem czy w końcu zadanie ciosu w inną część ciała. W sytuacji zatem, gdy oskarżony mógł w inny, tj. mniej niebezpieczny dla zdrowia i życia pokrzywdzonego sposób odeprzeć jego zamach, użyć mniej drastycznego sposobu obrony, raniąc pokrzywdzonego w inną część ciała uznać należy, że zastosowany przez niego sposób obrony nie spełnia kryterium umiarkowania i jako zbyt intensywny i niewspółmierny do niebezpieczeństwa skierowanego na niego zamachu musi być uznany za wykraczający poza dopuszczalne granice obrony koniecznej, w rozumieniu art. 25 § 2 kk.

Oceny takiej nie zmienia to, iż nie może być mowy o przekroczeniu granic obrony koniecznej z uwagi na szczególną sytuację motywacyjną oskarżonego, tj. stan silnego wzburzenia i strachu usprawiedliwionego okolicznościami zdarzenia. Zawsze stan zamachu na dobro chronione prawem powoduje stan pewnego wzburzenia, zdenerwowania. To, czy chodzi tu o stan opisany w art. 25 § 3 kk zależy jednak

od pewnych przesłanek natury obiektywnej, ocenianych przez pryzmat wzorca "przeciętnego obywatela", a nade wszystko właściwości psychicznych atakowanego. Brak w świetle opinii biegłych psychiatrów i psychologa (k 403 – 409) podstaw do uznania, że zastosowany przez oskarżonego sposób obrony był wynikiem właśnie takiej reakcji psychicznej.

Reasumując wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd uznał, że zachowanie oskarżonego przyjęło postać przekroczenia granic obrony konieczności w postaci ekscesu intensywnego, co skutkowało zmianą kwalifikacji prawnej czynu na art. 156 § 1 pkt 2 kk w zw. z art. 25 § 2 kk

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz			

związłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony		Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
O. S.	I – II, IV - V	I – II, IV - V	Kierując się ogólnymi dyrektywami i zasadami sądowego wymiaru kary określonymi w art. 53 § 1 i 2 kk, a w szczególności dyrektywą prewencji indywidualnej, by sprawcę młodocianego wychować (art. 54 § 1 kk), uznając oskarżonego za winnego popełnienia przypisanego mu czynu z art. 156 § 1 pkt 2 kk w zw. z art. 25 § 2 kk, Sąd – przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk w brzmieniu ustawy Kodeks karny obowiązującym na dzień 05 lipca 2023 r. jako ustawy względniejszej dla sprawcy, art. 25 § 2 kk w zw. z art. 60 § 1 i § 6 pkt 2 kk uznając,

że nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa - z mocy art. 156 § 1 pkt 2 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności (pkt I wyroku).

W ocenie Sądu O. S. z jednej strony jako sprawca młodociany, z drugiej zaś strony z uwagi na okoliczności zajścia zasługiwał na dobrodziejstwo nadzwyczajnego złagodzenia kary poprzez wymierzenie mu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

W przypadku sprawców nieletnich i młodocianych ustawodawca wyraźnie daje pierwszeństwo dyrektywie prewencji indywidualnej, co nie jest z oczywistych względów równoznaczne z obligatoryjnym pobłażliwym traktowaniem tego rodzaju sprawców. Położenie większego nacisku na osiągnięcie zadań wychowawczych i zapobiegawczych jest możliwe wtedy, gdy popełnienie przestępstwa nie wynika z demoralizacji sprawcy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 14 marca 2023 r., II AKa 216/22).

O. S. nie był dotychczas karany sędownie. Owszem, na skutek stwierdzonych przejawów demoralizacji został umieszczony przez sąd dla nieletnich w młodzieżowym ośrodku wychowawczym lecz – wzięwszy pod uwagę przebieg zajścia, prowokacyjne, agresywne, konfrontacyjne zachowanie samego pokrzywdzonego inicjujące de facto zajście nie sposób przyjąć, by popełnienie przestępstwa przez oskarżonego stanowiło przejaw pogłębiającego się procesu demoralizacji sprawcy. Działając w obronie koniecznej przekroczył jej granice czym dopuścił się przestępstwa na szkodę oskarżyciela posiłkowego.

Stopień społecznej szkodliwości przestępstwa popełnionego w razie przekroczenia granic obrony koniecznej jest znacznie mniejszy niż przestępstwa dokonanego nie w obronie koniecznej. Przy jego ocenie należy uwzględnić szczególną sytuację emocjonalną, w jakiej znalazł się napadnięty, a także pamiętać o tym, że w obliczu bezpośredniego, bezprawnego zamachu często trudno jest zachować taką rozwagę w działaniu, by – broniąc się – nie wyrządzić niepotrzebnie

napastnikom nadmiernej szkody. Okoliczności, w których broni się napadnięty, w zasadzie mają zatem korzystny wpływ na ocenę stopnia winy sprawcy oraz stopień społecznej szkodliwości (wyrok SN (7) z 30.04.1974 r., VI KRN 26/74, OSNKW 1974/9, poz. 162).

Przy ocenie karygodności czynu nie można jednakże pominąć rodzaju i charakteru naruszonego dobra (zdrowie), a także rozmiaru wyrządzonej szkody.

Podobnie stopień winy sprawcy działającego z zamiarem nagłym, z jakim działał O. S. jest mniejszy niż gdy sprawca realizuje zamiar przemyślany. Sprawca nie ma bowiem dość czasu i warunków do wszechstronnego przemyślenia czynu, więc podejmuje decyzję określonego zachowania się, której w innych warunkach być może nie podjąłby. Dlatego decyzja podjęta w sposób nagły, pod wpływem emocji, zaskoczenia, zagrożenia, bez możliwości racjonalnego rozważenia okoliczności, jest mniej naganna od zamiaru przemyślanego, gdy sprawca ma czas i możliwość wszechstronnego przemyślenia czynu, a jednak przestępstwo z

rozmysłem przygotowuje i następnie wykonuje.

Niezależnie od powyższego odnotować należy również, iż oskarżony przeprosił oskarżyciela posiłkowego za to, co zrobił (k - 266), co w świetle jego niezmiennych, stanowczych wyjaśnień, jawi się jako szczerą i przemyślana deklaracja.

Zdaniem Sądu, tak ukształtowana kara, jest adekwatna do stopnia zawinienia oraz społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu.

Jednocześnie oskarżony nie jest sprawcą na tyle zdemoralizowanym, aby dla osiągnięcia wobec niego celów prewencyjnych kary, koniecznym było orzeczenie kary izolacyjnej. Mając powyższe na uwadze, zasadnym było zastosowanie w stosunku do oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary, a za właściwy okres próby Sąd uznał okres 4 lat, w czasie którego poddana zostanie weryfikacji przyjęta wobec niego pozytywna prognoza kryminologiczna pod nadzorem kuratora sądowego, w tym w zakresie realizacji nałożonych na sprawcę obowiązków probacyjnych

w zakresie kontynuacji nauki, powstrzymywania się od nadużywania alkoholu i używania środków odurzających oraz przebywania w środowisku osób zdemoralizowanych (pkt II wyroku).

Stosownie do brzmienia art. 46 § 1 kk - wobec zgłoszonego przez oskarżyciela posiłkowego (k - 269) wniosku o orzeczenie zadośćuczynienia poprzez zapłatę na rzecz M. J. kwoty 15 000 zł. - Sąd uwzględnił żądanie co do zasady ograniczając wysokość kwoty do wypłaty do 5 000 zł. uznając, iż zasądzona suma - wzięwszy pod uwagę rozmiar odniesionej krzywdy łączący się z niewątpliwie doznany cierpieniem 8 - dniową hospitalizacją, ograniczeniami w zakresie normalnego/zwykłego funkcjonowania w życiu codziennym oraz zawodowym (z początkiem września pokrzywdzony powrócił do pracy; proces leczenia zakończył się bez powikłań) - stanowić będzie częściową rekompensatę, złagodzenie odniesionych - będących następstwem zachowania oskarżonego - cierpień psychicznych i fizycznych (pkt IV wyroku).

W myśl art. 44 § 2 kk Sąd orzekł wobec

			oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego (nóż) służącego do popełnienia przestępstwa (pkt V wyroku).
5. ROZSTRZYGNIECIA <i>Inne</i> ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony		Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
O. S.		pkt III, VI	<p>Stosownie do brzmienia art. 63 § 1 i 5 kk Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 06 lipca 2023 r., godz. 09:20 do dnia 25 marca 2024 r. (pkt III wyroku).</p> <p>O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu sądowym Sąd orzekł w myśl art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze przyjmując za podstawę rozstrzygnięcia uregulowania rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (§ 11 ust. 2 pkt 5 i § 17 pkt 1) w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów</p>

		nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, z uwzględnieniem treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 r. w sprawie o sygn. akt: SK 78/21 (pkt VI wyroku)
6. inne zagadnienia		
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę		
7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku		
pkt VII	Zważywszy na fakt, iż oskarżony nie posiada dochodu, ani majątku, Sąd zwolnił go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.	
7. Podpis		